

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **GDI Technology, s. r. o.**, se sídlem Tkalcovská 874/3a, Brno, zastoupená JUDr. Monikou Novotnou, advokátkou se sídlem Velkopřevorské náměstí 644/1a, Praha 1, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 5. 2022, č. j. 62 Af 57/2020 - 88,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Celní úřad pro Jihomoravský kraj (dále jen „*celní úřad*“) žalobkyni rozhodnutím ze dne 17. 7. 2019, č. j. 74160-32/2019-530000-51, dodatečně vyměřil konečné antidumpingové clo ve výši 338 897 Kč. Uvedená výše vyměřeného antidumpingového cla odpovídá rozdílu mezi částkou cla původně vyměřenou (0 Kč) a částkou cla nově stanovenou (338 897 Kč). Odvolání žalobkyně žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 8. 2020, č. j. 1482-14/2020-900000-311, zamítl a rozhodnutí celního úřadu potvrdil.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „*krajský soud*“), který ji rozsudkem ze dne 12. 5. 2022, č. j. 62 Af 57/2020 - 88, zamítl jako nedůvodnou.

[3] Krajský soud vycházel z následujícího skutkového stavu. Žalobkyně dovezla z Ruské federace pažnice, čerpací a vrtné trubky používané při vrtné těžbě ropy nebo plynu, bezešvé, s vnějším průměrem nepřesahujícím 168,3 mm (93 kusů). Zásilka byla propuštěna do volného oběhu na návrh žalobkyně, resp. jejího nepřímého zástupce (Celní jednatelství Zelinka s. r. o.). V kolonce 33 celního prohlášení žalobkyně deklarovala kód kombinované nomenklatury (dále jen „KN“) 7304 29 10 s kódem *Taric* 80 a se sazbou cla 0 %. Uvedením kódu *Taric* 80 žalobkyně (resp. její zástupce) deklarovala, že hodnota CEV (hodnota uhlíkového ekvivalentu) vypočítaná podle vzorce Světového svářečského institutu je v případě dovezeného zboží vyšší než 0,86. Právě proto dovezené zboží nemělo podléhat antidumpingovému clu. Celní úřad zahájil dne 27. 2. 2019 u žalobkyně kontrolu po propuštění zboží zaměřenou na ověření správnosti sazebního zařazení zboží v případě čtyř celních prohlášení. Ze žalobkyní předložených podkladů celní úřad zjistil, že dovezené zboží je vyrobeno z oceli pevnostní skupiny M podle normy GOST 632-80, a bylo tudíž správně zařazeno do kódu KN 7304 29 10. Na základě žalobkyní poskytnutých podkladů však nebylo možné ověřit správnost deklarovaného kódu *Taric* 80, pro který je relevantní hodnota CEV daného zboží. Celní úřad tak hodnotu CEV vypočetl dle hodnot procentuálního obsahu jednotlivých chemických prvků, které našel v Technickém katalogu společnosti TMK dostupném na internetu. Tímto postupem celní úřad vypočetl, že hodnota CEV dovezeného zboží je 0,607, a v kolonce 33 měl být tudíž deklarován kód *Taric* 20 a zboží mělo podléhat antidumpingovému clu.

[4] Žalovaný považoval závěry celního úřadu za neprůkazné, neboť celní úřad doměřil antidumpingové clo na základě dokumentace, která se nevztahovala přímo k dovezenému zboží, aniž by vysvětlil, proč tak učinil. Žalovaný si proto za účelem dostatečného zjištění skutkového stavu vyžádal další podklady. Své rozhodnutí poté založil na dokumentech předložených žalobkyní (vlastnosti a rozměry dovezeného zboží, obchodní doklady, osoby zúčastněné na obchodních operacích se zbožím apod.), na výsledcích šetření orgánů země vývozu, a na dalších doplňujících zjištěních [zjištění Evropské komise a Evropského úřadu pro boj proti podvodům (dále jen „OLAF“) v rámci antidumpingových šetření, vědecké zkoumání ocelí 26XM A, ruská odborná literatura, a podklady týkající se složení oceli pevnostní skupiny M].

[5] Rozsah doplněných podkladů dle krajského soudu svědčí o tom, že žalovaný učinil veškeré kroky nezbytné k úplnému zjištění skutkového stavu věci. Nelze přitom akceptovat tvrzení žalobkyně, že žalovaný postupoval účelově; ten totiž k doplnění podkladů přistoupil proto, že žalobkyně v podstatě rezignovala na snahu prokázat správnost a pravdivost jí deklarovaného kódu *Taric* 80. Krajský soud se ztotožnil se žalovaným, že žalobkyně informace vyplývající z podkladů získaných žalovaným nevyvrátila. Zejména nedoložila, na základě jakých podkladů byl v celním prohlášení deklarován kód *Taric* 80 s nulovou sazbou cla, a tudíž neprokázala správnost a pravdivost tvrzení, že CEV dovezeného zboží přesahuje hodnotu 0,86. To vše v situaci, v níž běžná produkce daného zboží této hodnoty nedosahuje, jak vyplývá ze správního spisu.

[6] Krajský soud zrekapituloval podklady, které žalovanému poskytly ruské celní orgány, a závěry, jež z nich žalovaný vyvozoval. Neshledal přitom důvodnou žalobní námitku, dle níž se žalovaný spokojil s tvrzeními orgánů Ruské federace, aniž by ověřoval jejich pravdivost. Žalovaný tak činit nemusel. Nejednalo se totiž o „neoficiální“ informace

pokračování

z neověřeného zdroje, ale o informace získané na základě součinnosti s ruskými celními orgány v rámci mezinárodní spolupráce dle Dohody o partnerství a spolupráci, kterou se zakládá partnerství mezi Evropskými společenstvími a jejich členskými státy na jedné straně a Ruskou federací na straně druhé (uveřejněna v Úředním věstníku EU, L 327, 28. 11. 1997) – dále jen „*dohoda o partnerství*“. Krajský soud dodal, že žalovaný svůj právní názor neformuloval pouze na základě takto získaných informací, ale také na základě dalších podkladů, které ve svém rozhodnutí rekapituloval. Totéž lze dle krajského soudu konstatovat k námitce, že žalovaný účelově na základě tvrzení ruských celních orgánů a informací stažených z internetu a přeložených pomocí Google překladače učinil závěr o hodnotě CEV vztahující se ke všem čtyřem kontrolovaným prohlášením. Tvrzení žalobkyně o neodbornosti skutkových zjištění by podle krajského soudu bylo možné konstatovat ve vztahu k postupu celního úřadu, nikoliv však k postupu žalovaného, který naopak tím, že důkladněji doplnil skutková zjištění a založil své rozhodnutí na dalších podkladech, zhojil nedostatky postupu celního úřadu.

[7] Postup a právní názor žalovaného podle krajského soudu ob stojí rovněž ve světle žalobkyní odkazovaných závěrů vyplývajících z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2016, č. j. 2 Afs 251/2015 - 272. V nyní posuzované věci bylo prokázáno, že hodnota CEV dovezeného zboží je nižší než 0,86, a zboží tak spadá do kódu *Taric* 20 a podléhá antidumpingovému clu. Žalobkyně nedoložila, proč v celním prohlášení deklarovala kód *Taric* 80, ani neprokázala, že dané zboží má natolik výjimečné složení, že jeho CEV přesahuje hodnotu 0,86. Naopak od počátku tvrdila, že chemické složení zboží nezná a znát nebude.

[8] Krajský soud dále konstatoval, že žalovaný nevycházel z toho, že by žalobkyně měla povinnost odebrat vzorky zboží pro případ následné kontroly, resp. že by tuto povinnost porušila. Žalovaný pouze zdůraznil, že dle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013 ze dne 9. 10. 2013, kterým se stanoví celní kodex Unie (dále jen „*celní kodex*“) nese odpovědnost za správnost deklarovaných údajů primárně žalobkyně, která je současně povinna mít všechny podklady, které jsou nezbytné pro aplikaci právních předpisů v souvislosti s propuštěním zboží do navrženého režimu. S tímto názorem žalovaného se krajský soud ztotožnil. Celní kodex držiteli zboží dává možnost odebrat vzorky tohoto zboží za účelem určení jeho sazebního zařazení, celní hodnoty nebo statusu. Krajský soud tak souhlasil s žalovaným rovněž v tom, že pokud žalobkyně uvádí, že neměla informace o hodnotě CEV daného zboží, mohla a měla po dovozu daného zboží odebrat vzorky tohoto zboží a podrobit je laboratornímu zkoumání, a to právě proto, aby v souladu s čl. 134 odst. 2 celního kodexu a s principy, jimiž je ovládáno celní řízení, mohla správně vyplnit celní prohlášení a získat potřebné doklady a informace.

[9] Z judikatury Soudního dvora Evropské unie (dále jen „*SDEU*“) dle krajského soudu vyplývá, že kontrolu zboží po propuštění a následnou změnu sazebního zařazení lze realizovat i jen na základě písemných dokumentů, aniž by celní orgány zboží kontrolovaly fyzicky. Uvedené závěry SDEU souvisí s povinnostmi dotčených osob uvádět o dovezeném zboží podrobně veškeré údaje potřebné pro uplatnění právních předpisů v souvislosti s propuštěním zboží do příslušného režimu, a prokázat správnost a pravdivost poskytnutých informací. Pokud kontrolovaná osoba těmito povinnostem nedostojí, celní

orgány nutně vycházejí z vlastních zjištění. Jestliže kontrolovaná osoba za této situace tvrdí jiné skutečnosti, je povinna je řádně prokázat, což platí i pro žalobkyni, která tak neučinila.

[10] Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku porušení zásady *in dubio mitius*. Za situace, v níž CEV dovezeného zboží nedosahuje hodnoty 0,86 a zboží tedy podléhá antidumpingovému clu, neexistuje pro žalobkyni příznivější výklad práva. Pro aplikaci uvedené zásady tudíž v projednávané věci nebyl prostor.

[11] Důvodná podle krajského soudu není ani námitka, podle které žalovaný dovozoval přímou odpovědnost žalobkyně za celní dluh v rozporu s čl. 15 odst. 2 celního kodexu. Dle krajského soudu bylo předmětem správního řízení doměření antidumpingového cla (celního dluhu) a nikoliv odpovědnost za porušení právních předpisů uvedením nesprávných údajů do celního prohlášení – pokud by tomu bylo naopak, bylo by třeba dát žalobkyni za pravdu. V nyní posuzované věci však bylo nutné vycházet z čl. 77 odst. 3, věty první a druhé celního kodexu, podle něhož je dlužníkem za celní dluh deklarant, a v případě nepřímého zastupování také osoba, na jejíž účet je celní prohlášení činěno (zde žalobkyně). Celní orgány tudíž dle krajského soudu nepochybily, jestliže vedly řízení s žalobkyní.

[12] Proti rozsudku krajského soudu podává žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[13] Stěžovatelka předesílá, že v současné době neexistuje vzorek dovezeného zboží, který by bylo možné podrobit chemické analýze, přičemž stěžovatelka (resp. její zástupce) nebyla upozorněna na nutnost uchovat vzorky. Rovněž neexistuje žádná závazná norma, která by stanovila chemické složení materiálu podle ruské normy GOST 632-80, ani důkaz, že dovezené zboží této normě odpovídalo. Pokud stěžovatelka během celního řízení sdělila, že zboží odpovídá normě GOST 632-80, jednalo se o pouhou hypotézu. Dále neexistuje důkaz, který by provázal podklady zaslané ruskými celními orgány a podklady získané na internetu s dovezeným zbožím. Stěžovatelka rovněž uvádí, že v celním řízení nebyl proveden důkaz, z něhož by jednoznačně a nepochybnitelně vyplývalo, že zboží má být zařazeno do podpoložky *Taric* 20.

[14] Stěžovatelka namítá, že celní kodex neukládá dovozci zboží povinnost odebrat vzorky pro případ následné kontroly. Pokud takovou povinnost dovodil žalovaný, jde o zjevnou svévoli, kterou krajský soud aproboval. S tím, že odpovědnost za správnost a úplnost informací v celním prohlášení nese osoba, která jej učinila, se žalovaný vypořádal nedostatečně, jestliže pouze uvedl, že „odpovědnost má sice zástupce, současně však 'tím spíše' žalobce.“

[15] Dále stěžovatelka shrnuje pravidla pro sazební zařazení zboží a konstatuje, že je povinností celních orgánů založit své rozhodnutí na objektivních a přezkoumatelných kritériích. Pokud je rozhodnutí založené na pouhém konstatování, které není opřené o žádná fakta, jde o rozhodnutí nezákonné. Napadený rozsudek i rozhodnutí žalovaného jsou dle stěžovatelky nezákonné, jelikož vycházejí „jen z neztotožněných podkladů“.

[16] Podklady, z nichž mohla být určena hodnota CEV, byly po stěžovateli vyžadovány až v okamžiku, kdy bylo celním orgánům zřejmé, že je stěžovatelka nebude mít k dispozici.

pokračování

Tento postup, spočívající v „*bezlimitním*“ přenosu důkazního břemene, zastávaný celními orgány a krajským soudem, je dle stěžovatelky nezákonný a v rozporu se zásadou *in dubio mitius*. K tomu odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2022, č. j. 3 Afs 223/2020 - 66, s nímž je dle stěžovatelky napadený rozsudek v rozporu. Napadený rozsudek je v rozporu také s rozsudkem SDEU ze dne 27. 2. 2014, C-571/12, ve věci *Greencarrier Freight Services Latvia SLA proti Valsts ieņēmumu dienests*, jehož závěry nelze vykládat tak, že je dovozce povinen odebrat a uchovat vzorky zboží pro případnou následnou kontrolu. Judikaturu citovanou krajským soudem v odstavcích 25 a 26 napadeného rozsudku nepovažuje stěžovatelka za relevantní pro posouzení projednávané věci. Nezákonné je dle stěžovatelky také vyměření cla podle pomůcek, které krajský soud aproboval.

[17] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s napadeným rozsudkem. Zdůrazňuje, že celní orgány nevyžadovaly, aby stěžovatelka odebírala vzorky dovezeného zboží a uchovávala je pro účely celní kontroly. Jelikož splnění takové povinnosti celní orgány po stěžovatelce nevyžadovaly, nebyly povinny ji o ní ani poučit. Celní orgány oprávněně požadovaly jen prokázání správnosti a pravdivosti tvrzení uvedeného v celním prohlášení. Stěžovatelka byla povinna prokázat, že jí dovezené zboží bylo správně deklarováno jako zboží, jehož CEV přesahuje hodnotu 0,86, a lze jej tak zařadit pod kód *Taric* 80. To však neučinila a pouze účelově napadala zjištění žalovaného. Povinnost uchovávat informace a doklady je přitom zákonným požadavkem a nejedná se o ničím neohraňované shromažďování listin ve smyslu výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Afs 223/2020 - 66. Pokud by skutečnost, že zboží odpovídá normě GOST 632-80, byla jen hypotézou, jak nyní stěžovatelka namítá, postupovala by stěžovatelka v celním řízení v rozporu s čl. 15 celního kodexu. Žalovaný hodnotu CEV opakovaně vypočetl na základě shromážděných podkladů a spolehlivě zjistil, že běžná produkce trubek pro těžbu ropy nebo plynu (tedy zboží dovezeného stěžovatelkou – pozn. NSS) nedosahuje hodnoty CEV 0,86. Stěžovatelčina povinnost prokázat správnost a pravdivost tvrzení učiněných v celním prohlášení vyplývá ze zákona. Stěžovatelka však byla nečinná, vyjadřovala se tak, že požadované informace nemá a mít nebude, a spoléhala na to, že se celním orgánům po propuštění zboží do volného oběhu hodnotu CEV již nepodaří zjistit. Jestliže nyní stěžovatelka uvádí, že nezná hodnotu CEV a chemické složení zboží, jednala při deklaraci pro ni výhodného kódu *Taric* 80 buď účelově, nebo rezignovala na základní pečlivost a opatrnost, která se od dovozců zboží očekává.

[18] V posuzované věci dle žalovaného neexistují dvě „*reálné varianty stavu věci*“, a zásada *in dubio mitius* tak nemohla být porušena. Žalovaný na základě provedení dokazování zjistil skutečný stav věci (nevyměřil tak clo podle pomůcek) a na něj poté aplikoval platné právní předpisy; napadené rozhodnutí je tedy založeno na objektivních a přezkoumatelných kritériích. Na rozdíl od stěžovatelky má žalovaný také za to, že judikurní závěry rekapitulované v odstavcích 25 až 27 napadeného rozsudku na nyní projednávanou věc dopadají.

[19] V replice k vyjádření žalovaného stěžovatelka uvádí, že s ohledem na současnou diskreditaci ruských státních orgánů (vzhledem k ruské agresi na Ukrajině – pozn. NSS) není možné jejich zjištění považovat za důvěryhodná, což platí i o internetových ruskojazyčných zdrojích. Žalovaný také pochybil při provádění důkazu webovými stránkami, což mělo vliv

na zákonnost jeho rozhodnutí. Ve zbývajících částech repliky stěžovatelka opakuje svoji argumentaci uplatněnou v kasační stížnosti.

[20] Žalovaný v duplice uvádí, že co se týče spolupráce s ruskými celními orgány, postupoval v souladu s dohodou o partnerství, s čímž současný postup Ruské federace na Ukrajině nesouvisí. Žalovaný nepochybil ani při provádění dokazování. Stěžovatelka byla se všemi zjištěnými skutečnostmi seznámena a měla možnost se k nim vyjádřit, přičemž kopie listin nalezených na internetu jsou součástí spisu. Ve zbývajících částech dupliky žalovaný opakuje svá tvrzení uplatněná ve vyjádření ke kasační stížnosti.

[21] Dalším podáním žalovaný předkládá rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2022, č. j. 4 Afs 41/2022 - 40, který byl vydán ve skutkově a právně obdobné věci.

[22] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná a stěžovatelka je zastoupena advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[23] Kasační stížnost není důvodná.

[24] Nejvyšší správní soud předesílá, že se skutkově i právně obdobnými případy na půdorysu prakticky totožných kasačních námitek již zabýval ve výše zmíněném rozsudku č. j. 4 Afs 41/2022 - 40 [stěžovatelkou byla společnost DIMARY INVESTMENTS s. r. o., jež je personálně propojena s nynější stěžovatelkou, a která též dovážela podobné zboží (trubky) z Ruské federace a v řízení o kasační stížnosti byla zastoupena stejnou právní zástupkyní jako nynější stěžovatelka; všechna zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz], a dále v rozsudcích ze dne 26. 4. 2023, č. j. 4 Afs 159/2022 - 51, a ze dne 28. 4. 2023, č. j. 4 Afs 160/2022 - 53. V posledních dvou zmíněných řízeních se jednalo o věci téže stěžovatelky jako v nynějším řízení, pouze s tím rozdílem, že předmětem posouzení byla jiná rozhodnutí o dodatečném vyměření antidumpingového cla (ovšem týkající se totožného zboží dovezeného z Ruské federace). Nejvyšší správní soud neshledal důvod se od uvedených rozsudků odchýlit, a proto níže v zásadě jen rekapituluje závěry z nich vyplývající, které lze bez dalšího užít i na nyní posuzovanou věc.

[25] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval kasační argumentací spočívající v nesouhlasu stěžovatelky se zjištěním skutkového stavu ohledně výsledné hodnoty CEV dováženého zboží. Hodnota CEV byla základem pro zařazení zboží do kódu *Taric*, resp. pro určení výše antidumpingového cla.

[26] Podstatou sporu mezi účastníky řízení je, zda se na stěžovatelkou dovezené zboží vztahuje antidumpingové clo podle prováděcího nařízení Rady (EU) č. 585/2012 ze dne 26. 6. 2012, kterým se ukládá konečné antidumpingové clo na dovoz určitých bezešvých trubek a dutých profilů ze železa nebo oceli pocházejících z Ruska a Ukrajiny na základě

pokračování

přezkumu před pozbytím platnosti podle čl. 11 odst. 2 nařízení (ES) č. 1225/2009 a kterým se zastavuje řízení o přezkumu před pozbytím platnosti týkající se dovozu určitých bezešvých trubek a dutých profilů ze železa nebo oceli pocházejících z Chorvatska (dále jen „prováděcí nařízení“). Dle čl. 1 odst. 1 prováděcího nařízení se ukládá konečné antidumpingové clo z dovozu bezešvých trubek a dutých profilů ze železa nebo oceli kruhového průřezu, s vnějším průměrem nejvýše 406,4 mm, s hodnotou uhlíkového ekvivalentu (CEV) nejvýše 0,86 podle vzorce a chemického rozboru Světového svářečského institutu (IIW) v současnosti kódů ex730411 00, ex730419 10, ex730419 30, ex730422 00, ex730423 00, ex730424 00, ex730429 10, ex730429 30, ex730431 80, ex730439 58, ex730439 92, ex730439 93, ex730451 89, ex730459 92 a ex730459 93 (kódy TARIC 7304110010, 7304191020, 7304193020, 7304220020, 7304230020, 7304240020, 7304291020, 7304293020, 7304318030, 7304395830, 7304399230, 7304399320, 7304518930, 7304599230 a 7304599320) a pocházejících z Ruska a z Ukrajiny.

[27] Žalovaný dospěl k závěru, že CEV stěžovatelkou dovezeného zboží nepřesahuje hodnotu 0,86. Dle žalovaného tak zboží mělo být zařazeno do kódu *Taric* 20, a nikoli kódu *Taric* 80, a mělo podléhat antidumpingovému clu. Stěžovatelka naopak tvrdí, že v celním prohlášení deklarovala zboží správně pod kódem *Taric* 80, neboť hodnota CEV je vyšší než 0,86, a proto zboží nepodléhá antidumpingovému clu.

[28] Oba výše uvedené kódy *Taric* představují opatření v rámci obchodní politiky Evropské unie. *Taric* má podobu internetové databáze a je denně aktualizován (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2011, č. j. 1 Afs 101/2010 - 83, č. 2374/2011 Sb. NSS, a ze dne 30. 3. 2016, č. j. 2 Afs 251/2015 - 272). Podle čl. 3 nařízení Rady (EHS) č. 2658/87 ze dne 23. 7. 1987 o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku (dále jen „celní sazebník“) má každá podpoložka KN osmimístný číselný kód. Podpoložky *Taricu* jsou určeny devátým a desátým místem.

[29] V posuzované věci bylo zboží zařazeno do kódu KN 73 04 29 10, o čemž mezi účastníky není sporu. Kód *Taric* 20 představuje ve vztahu k uvedenému kódu KN obchodní opatření odkazující na to, že dané zboží podléhá antidumpingovému clu ve smyslu prováděcího nařízení – tedy že má hodnotu CEV nejvýše 0,86. Naopak kód *Taric* 80 ve vztahu k tomuto kódu KN stanoví, že zboží antidumpingovému clu nepodléhá, neboť jeho hodnota CEV je vyšší než 0,86.

[30] Pro dokazování v celním řízení se uplatní specifické zásady daňového řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Afs 216/2016 - 38). Jak také Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 31. 1. 2005, č. j. 4 As 1/2003 - 71, č. 542/2005 Sb. NSS, „[p]okud celní orgán jako správce daně v souladu s § 31 odst. 8 písm. c) zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, prokáže existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost či správnost účetnictví, evidencí či záznamů vedených celním (daňovým) subjektem, je důkazní břemeno na celním subjektu, jehož povinností podle § 31 odst. 9 celního zákona je navrhnout či označit důkazy, které mají potvrdit skutečnosti jím uvedené v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl celním orgánem v průběhu celního řízení vyzván. Pokud celní subjekt toto důkazní břemeno neunes, celní orgán podle okolností uloží povinnost zaplatit clo v jiné výši, než odpovídá údajům uvedeným celním

subjektem při propuštění dovezeného zboží do volného oběhu.“ Ač se citované závěry vztahují k dříve platné právní úpravě obsažené v zákoně č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, jsou nadále relevantní i ve vztahu k současné úpravě § 92 daňového řádu, neboť ta je obdobná.

[31] Námitku, že žalovaný nezjistil dostatečně skutkový stav věci, a krajský soud měl pro tuto vadu rozhodnutí žalovaného zrušit, nepovažuje Nejvyšší správní soud za důvodnou. Žalovaný při posuzování hodnoty CEV dovezeného zboží vycházel z celé řady podkladů, a to jak získaných součinností se stěžovatelkou (zejména informace o vlastnostech a rozměrech zboží, technické informace, obchodní doklady, doklady kvality, certifikáty kvality atd.), tak z vlastní úřední činnosti (zejména podklady získané součinností se zemí vývozu, zjištění Evropské komise a OLAF v rámci antidumpingových šetření, vědecké poznatky ohledně složení oceli třídy 26XM A a ruský patent obsahující složení oceli třídy 26XM A). Stěžovatelce přitom nelze přisvědčit, že podklady získané od ruských celních orgánů jsou neověřené a neprovázané s dováženým zbožím. Krajský soud podrobně rekapituloval, jak celní orgány postupovaly při získávání informací od ruských celních orgánů, a jak získané podklady hodnotily (viz odstavce 19 a 20 napadeného rozsudku), přičemž Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, dle kterého byly podklady získané součinností s ruskými celními orgány dostatečně provázané se stěžovatelkou dovezeným zbožím. To dokládá mimo jiné skutečnost, že ruské celní orgány a stěžovatelka předložily obsahově totožné certifikáty kvality, které obsahují totožná čísla taveb. Nedůvodná je rovněž polemika stěžovatelky ohledně kvality či „neoficiality“ podkladů poskytnutých ruskými celními orgány, neboť se jedná o oficiální dokumenty poskytnuté orgány země vývozu daného zboží na základě dohody o partnerství. Na uvedené nemá vliv ani stěžovatelkou namítané zdiskreditování ruských státních orgánů v důsledku ruské agrese na Ukrajině. Spolupráce mezi českými a ruskými celními orgány se uskutečnila již na přelomu let 2019 a 2020, tedy před zahájením vojenského konfliktu na Ukrajině, a v době, kdy Evropská unie s Ruskou federací běžně spolupracovala. Nadto, poskytnutí údajů, které vedlo k doměření antidumpingového cla, bylo ve svém důsledku proti zájmu Ruské federace na podpoře exportu hutních výrobků, takže nelze na postup ruských celních orgánů hledět jako na účelový.

[32] Nejvyšší správní soud dodává, že, jak konstatoval také krajský soud, žalovaný při posuzování hodnoty CEV dodaného zboží nevycházel pouze z podkladů získaných od ruských celních orgánů, ale také z mnoha dalších podkladů, které jsou součástí správního spisu. Veškeré výpočty hodnoty CEV žalovaný vysvětlil a předeštel, z jakých podkladů při nich vycházel. Nejvyšší správní soud se tak ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že žalovaný dostatečně zhojil nedostatky ve zjišťování skutkového stavu, které vznikly v řízení před celním úřadem. Současně obsáhlým doplněním skutkového materiálu přesvědčivě vyvrátil námitky stěžovatelky týkající se hodnoty CEV dovezeného zboží, takže důkazní břemeno k prokázání jejích tvrzení přešlo na ni. Jelikož stěžovatelka pouze obecně rozporovala zjištění žalovaného, aniž by předložila odpovídající podklady, které by potvrdily její tvrzení, důkazní břemeno neunesla.

[33] Stěžovatelka se přitom mýlí, pokud se domnívá, že žalovaný byl povinen zjistit chemické složení zboží se stoprocentní jistotou. Povinností žalovaného bylo v souladu s výše citovanou judikaturou prokázat existenci takových pochybností, které vyvracejí

pokračování

průkaznost stěžovatelkou tvrzených skutečností (zde hodnoty CEV dovezeného zboží uvedené v celním prohlášení). Této povinnosti žalovaný dostál, neboť doplnil odvolací řízení o soubor podkladů, kterými vyvrátil stěžovatelkou tvrzenou hodnotu CEV dováženého zboží, a svůj postup detailně popsal v odůvodnění svého rozhodnutí. Žalovaný tedy nevyužil pro dodatečné vyměření cla postupu podle pomůcek ve smyslu § 98 daňového řádu, jak také stěžovatelka namítá; clo bylo v posuzovaném případě stanoveno na základě dokazování.

[34] Se stěžovatelkou se nelze ztotožnit ani v tom, že neexistuje důkaz, že dovezené zboží skutečně odpovídalo ruské normě GOST 632-80. Z obsahu celního spisu vyplývá, že sama stěžovatelka tvrdila, že zboží této normě odpovídá, k čemuž předložila v průběhu kontroly patřičnou dokumentaci.

[35] Závěry krajského soudu, aprobující postup žalovaného, jsou také v souladu s požadavky na celní zařazení shrnutými v již výše zmíněném rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 251/2015 - 272. Kasační soud v tomto rozsudku mimo jiné konstatoval, že „[j]e na správních orgánech, aby za situace, kdy přistoupí ke změně sazebního zařazení zboží a následnému uvalení antidumpingového cla (...), vyloučily či minimalizovaly pochybnosti o skutkových a právních důvodech zásahu do právní sféry stěžovatele.“ Žalovaný dostatečně prokázal, že hodnota CEV dovezeného zboží je nižší než 0,86, a proto zboží spadá do kódu *Taric* 20 a podléhá antidumpingovému clu. Tímto postupem minimalizoval pochybnosti o skutkových a právních důvodech zásahu do právní sféry stěžovatelky ve smyslu citovaného rozsudku kasačního soudu.

[36] Závěry krajského soudu o neunesení důkazního břemene stěžovatelkou nemohou zvrátit ani kasační námitky ohledně absence poučení stěžovatelky o její povinnosti uchovávat vzorky propuštěného zboží pro případ následné kontroly. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem: nejenže takovou povinnost zákon celním orgánům neukládá, ale žalovaný ani celní úřad uchovávaní vzorků po stěžovateli nevyžadovali. Jak přiléhavě uvedl žalovaný, byla to stěžovatelka, kdo se rozhodl dovážet zboží ze třetí země, v důsledku čehož měla na základě čl. 15, čl. 51 a čl. 163 celního kodexu disponovat potřebnými informacemi a poklady k prokázání svých tvrzení uvedených v celním prohlášení (tj. včetně zařazení zboží pod kód *Taric* 80). Současně bylo povinností stěžovatelky potřebné doklady uchovávat pro účely celních kontrol po dobu 10 let (§ 10 zákona č. 242/2016 Sb., celní zákon). Odkázat lze v této souvislosti také na závěry rozsudku SDEU ze dne 15. 9. 2011, C-138/10, ve věci *DP grup EOOD*, dle kterého „(...) systém, který nestanoví systematické ověřování celních prohlášení, předpokládá, že deklarant poskytne celním orgánům správné a úplné informace. Článek 199 odst. 1 první odrážka prováděcího nařízení totiž stanoví, že podáním celního prohlášení podepsaného deklarantem nebo jeho zástupcem celnímu úřadu, vzniká odpovědnost za správnost údajů uvedených v celním prohlášení.“ Nejvyšší správní soud dodává, že ani skutečnost, že stěžovatelka byla zastoupena nepřímým zástupcem, společností Celní jednatelství Zelinka s. r. o., ji nezbujuje odpovědnosti za správnost a úplnost informací uvedených v celním prohlášení v souladu s čl. 15 odst. 1 a 2 celního kodexu.

[37] Nejvyšší správní soud se neztotožňuje ani s námitkou, že krajským soudem odkazovaná judikatura v odstavcích 25 a 26 napadeného rozsudku je pro projednávanou věc

irelevantní. Závěry krajským soudem citované judikatury naopak na daný případ dopadají, neboť z nich vyplývá povinnost stěžovatelky, jakožto dovozce, poskytnout celním orgánům komplexní informace a podklady k jí deklarovaným skutečnostem. Současně podporují závěr krajského soudu, že celní orgány mohly určit hodnotu CEV dovezeného zboží, aniž by měly k dispozici jeho konkrétní vzorek.

[38] Výše zmíněné rozsudky SDEU C-571/12 a Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Afs 223/2020 - 66, na které stěžovatelka v kasační stížnosti poukazuje, povinnost celního deklaranta (či jeho zástupce) prokázat svá tvrzení uvedená v celním prohlášení za pomoci relevantních důkazních prostředků nikterak nezpochybňují. Odkazovaný rozsudek NSS navíc vycházel z jiné skutkové situace: stěžovatelka odkazuje na část odůvodnění, v níž Nejvyšší správní soud uvedl, že není možné paušálně a bez důkladného uvážení tvrdit, že by si podnikatel musel opatřovat nespécifikované důkazní prostředky tak, aby vždy v budoucnu vyhověl požadavkům daňových orgánů. Uvedené však bylo reakcí kasačního soudu na zjednodušené obecné tvrzení krajského soudu v tehdejší věci, že by si měl každý daňový subjekt zajišťovat pro případ potřeby i další důkazní prostředky pro budoucí daňové řízení. Takový obecný a bezbřehý požadavek však vůči stěžovatelce v nynější věci uplatněn nebyl.

[39] Důvodnou Nejvyšší správní soud neshledává ani námitku porušení zásady *in dubio mitius*. Použití této zásady předpokládá možnost alespoň dvou veškerými v úvahu připadajícími výkladovými metodami obhajitelných výkladů právní normy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2014, č. j. 4 As 28/2014 - 40). V nynějším případě však existuje jen jedna správná možnost interpretace příslušné právní normy, nikoli dvě rovnocenné možnosti výkladu, přičemž ani stěžovatelka žádný konkurenční výklad nepřednesla.

[40] Dále stěžovatelka namítá, že žalovaný se dopustil pochybení při provádění důkazu webovými stránkami, což mělo vliv na zákonnost rozhodnutí. Tato námitka však byla stěžovatelkou poprvé uplatněna teprve v kasační stížnosti, nemá svůj předobraz v žalobě, ačkoli v ní uplatněna být mohla, a představuje tedy nepřipustnou námitku dle § 104 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud se jí tak dále nezabýval.

[41] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[42] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věta první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí nenáleží. Žalovaný byl ve věci úspěšný, nevznikly mu však náklady přesahující běžný rámec jeho úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

pokračování

V Brně dne 10. října 2023

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu